

קולנוע

חדר

חובה לראות:

תל-אביב: הקיסר האחרון. ז'אן דה פלורם, מלאכים בשמי ברלין, חוכמת רחוב, סרט מחוק, מגדל הרבירים.

ירושלים: הקיסר האחרון. מלאכים בשמי ברלין, ז'אן דה פלורם.

חיפה: בוקר טוב בבילונייה, הקיסר האחרון, החנות מעבר לפינה.

תל-אביב

★★★ **הקיסר האחרון** (נח, אנגליה, מוצג גם באורג'ל, ירושלים וברב-ג'ת, חיפה) — ארכעה גלובוסים של זהב וכולם חשובים — סרט, בימאי, תסריט ומוסיקה. ביוגרפיה מרתקת של הקיסר האחרון של סין שהפך לגנן פשוט, בסרט מרשים של ברנארדו ברטולוצ'י שכמותו נדיר לראות בתקופתנו.

★★★ **מלאכים בשמי ברלין** (רב, נרמיה-צרפת, מוצג גם בסדר ירושלים) — פיוט קולנועי רכימלל, אבל מרשים מאוד חזותית ואסתטית. וים וגרס חוזר לגרמניה ורואה את ליבה החצוי של ברלין דרך עיניהם של מלאכים. הכל מותר בשם האהבה.

★★★ **סרט מתוק** (חמוז, יווסלביה) — עותק חדש של אחד הסרטים המדהימים והחד-שניים גם היום. פוליטיקה והומור, פיוט וסירוף בידו של רושאן מאקאבייב.

★★ **תיקוה ותהילה** (דיונוף, אנגליה) — זיכרונותיו של ג'ון בורמן כשהיה ילד בימי הבלויז' בלונדון כוללים מעט מילחמה והרבה רומאנטיקה, נוסטלגיה והומור.

★★ **עכבר הבארים** (שחף, ארצות הברית) — אלכוהוליות כדרך חיים והיטהרות מן

ילדה-שחקנית אלונה
בסרט תל-אביב ברלין

הסיאוב המערבי. המקור — צ'ארלס כוקובסקי. בן דמותו: מיקי רורק.

★ **תל-אביב ברלין** (דיונוף, 3, ישראל, מוצג גם ברון ירושלים) — סירטה של ציפי טרופה נוגע, אך לא מעמיק רי. אולי מחוסר-אמצעים, אולי מחמת דלות-השיחור, אבל זהו ניסיון רציני להתמודד עם נושא השואה. יוסף כרמון בכמה רגעים מרגשים שבאמת כדאי לראותם.

חיפה:

★★★ **בוקר טוב בבילונייה** (אורג'ל, איטליה) — שני אחים נגריים-אמנים איטלקים מחפשים מזלם באמריקה ומגיעים לתפאורת אי-סובלנות של גריפית. הטבע מקפח אחד מהם והקינאה מחסלת את האידיליה. לא כל הסרט משכנע, אבל ישנם בו רגעים גדולים וכשהאחים טאוויאני עושים זאת אסור להחמיץ.

★★★ **החנות מעבר לפינה** (ענמי, ארצות-הברית) — מצחיקון אינטליגנטי של ארנסט לוביטש שאפשר לחזור ולראותו אין ספור פעמים מבלי להתייגע.

אלנה סופנובה: חוש אסתטי ורגישות רבה

לו מיכתב ובו וידוי-אהבה כאוב המגלה שאינה יכולה להינשא לו משום שהיא בעצמה אשה נשואה. מיכאלקוב עושה נפלאות בדרך שבה הוא מגלגל את הרומן הזה. המרחצאות באיטליה יזכירו ודאי לרבים את 8 וחצי של פליני, ואילו הסצינות ברוסיה נושאות חותם ששום בימאי זר לא יכול היה להעניק להם: הערובת מופלאה של תמימות, התלהבות, משות, ועם זאת, גם ניוון. השחקנים מצויינים כולם, והסרט עצמו — תרבותי ויוצא דופן בימים אלה.

פידושקי עם נשמה

עיניים שחורות (מוסיאון, תל-אביב, איטליה) — הבימאי הסוב-ייטי ניקיטה מיכאלקוב (אחי של אנדרי קונצ'אלובסקי) זוכה סוף-סוף להכרה בישראל. אחרי שהסינמטקים הציגו את סרטי הקודמים, הגיעה גם הצלחתו הגדולה ביותר, הסרט שנחשב למעשה ללהיט של פסטיבל קאן בשנת 1987.

זהו סיפור-אהבה המתרחש בסוף המאה הקודמת בין אר-כייקט איטלקי הולך בסל לבין אשה רוסיה ענוגה ורומאנטית. השראתו נשאבה מכמה סיפורי צ'כוב, כשהבולט בהם הוא הגברת עם הכלבלב והוא מכיר בת רוסיה נאוה (אלנה סופנובה), צעירים וזקנים, נשים ונברים. הוא עשוי ברגישות רבה, בחוש אסתטי מפותח ובהרבה מאוד אהבת אדם, תכונה נדירה ויקרת-מציאות בימים אלה.

הארכיטקט (מארצ'לו מאסטרואני) נשוי לבת של בנקאים (סילוואנה מאנגנוו), מחזיק מן הצד פילגש (מארת קלר) ומשתעמם כדיבעי בחברה הגבוהה והעשירה שסובבת אותו. באחת הבריוות מאחריית לחוסר-המעש של עצמו הוא נמלט למרחצאות, ושם הוא מכיר בת רוסיה נאוה (אלנה סופנובה), שנשלחה לשם לטיפול רפואי. זו צמודה לכלב לבן, כבבואתה הצחה בשלג.

צניעותה וביישנותה מושכים אותו, הוא מחזר אחריה במרץ עד שהיא נכנעת לו. אולם מה ששוכר אותו כליל, היא העובדה שלאחר הלילה הראשון, היא נמלטת חזרה לרוסיה ומשאירה

באק הנרי ואניטה מוריס: פופ-ריגולטו

ז'אן לוק גודאר, הניסיונות של ניקולאס רוג וברוס ברסמורד להתמודד עם מערכונים קצרים לקולנוע מוסיקלי; ועד לבימאים שהווידיאו-קליפ הוא מומחיותם כגוליאן טמפל ובייל בריידן.

ישנם קטעים טפלים וחסרי-יון וישנם מפתיעים, כזה הוא הקטע של רוברט אלטמן וגוליאן טמפל — על הכל שורה תחושה מוזרה של שעטני; אוהבי-המוסיקה יזעקו — חילול קודש, ואילו אוהבי-הקולנוע יעדימו מוסיקה החופפת לתמונה.

קונצרט של וידיאו-קליפ

אריה ותכלת, תל-אביב, בריטניה) — זהו סרט שחייב את חייו למפיק — דון בויד שהגה את הרעיון כולו. אם וידיאו-קליפ הוא אמנות-ה'

קולנוע בשפתה, סיגוניה ותבניתה בעתיד, מדוע לא לתת דדור לדימיון באחד משטחי-המוסיקה הפיגורטיביים ביותר — ה' אופרה?

ומה בעצם מתאים יותר לווידיאו-קליפ מאשר אריה, ש' לעיתים מבטאה רעיון קיטשי להפליא בצורה המלודית הקצרה והקליטה ביותר. זהו תכונה אופיינית לווידיאו-קליפ — שהוא רעיון מקושט עד לקצה גבול האפשרות, ומבוטא בתמונות, לרוב בהקצנה של אמצעים ותעלולים טכניים, עד כדי כיבוש טוטאלי של המוסיקה או המבצע.

לכן, אסף בויד רשימה ארוכה של בימאים. לשיבווח יאמר כי לא חסך במינון: המוסיקה לוקטה מורדי (נכחו של גורל, נשף המסיכות וריגולטו), מוציני בטורנדוט, אי אפשר להיות גרנדיוזי בלי טריסטאן ואיזולדה ושכל כולו סיפורי-סבתא צרפתי הולם, או נופך וינאי קליל, ואילו תירוף להופעתו של ג'ון הרט כליון עצוב (הופעה מיותרת בהחלט), נותנת האריה הניצחית של הליצנים מאת ליאונקאוואלו.

שורת הבימאים מפוארת לא פחות — החל מקן ראסל הקולנוען המוסיקלי ביותר, דרך רוברט אלטמן שמביים אופרות לבימת-האופרה בצרפת, ניסיונותיו המטורפים של

פטריק דמפסי ואמנדה פטרסון: חברה להשכיר

רב בעולם-הווידיאו" לא חסך מקהל-הינוקות גם מוסר השכל אמיתי — החתיכה מנסיני יודעת בעימקו-ליבה שמתחת לפיצעי-הבגרות של היום, ששכר את שדותיה החבריים, מסתתר לביהוב אמיתי ששום חתיך מיקצועי לא ישוה לו. אחרי, ככלות הכל, גם היא ילדה מפרוור אמריקאי טוב, ולא תלך שולל על-ידי הקנקן, אלא אחרי מה שיש בו. בתפקידים ראשיים פטריק דמפסי ואמנדה פטרסון, שני צעירים חתיכים, שתכונות אלו הן יתרונם הבולט והיחיד.

טיפשי לטיפשעשה

אי אפשר לקנות אהבה (רבי'ון, תל-אביב, ארצות-הברית) — לפי עמם מתקבלת התחושה שיוצרי הסרטים בהוליווד מעריכים את קהל-הצופים המוטנציאלי שלהם כגיל טרום-גמילה. אחרת קשה להבין את סידרת-הסרטים האחרונה היוצאת בשיטת הסרטי-הנע מארצות-הברית, ושכל כולה סיפורי-סבתא מצויים מן האצבע שנושאן עלילות בגרוש ובסיגנון ארכאי, כאילו לא היה מעולם סטיבן שפילברג.

העלילה של הפעוטון הזה, שקשה לקרוא לו בשם מכובד יותר, נשענת על בית-הספר התיכון ועל "יורם" אחד. החתיכה, שכי לעשותה עוד יותר מושכת, נקראת בשם-המישמה האיטלקי מנסיני, היא הכי יפה, הכי פופולארית והכי מבוקשת בקהל מצמיחי-האצ'קונים, השופטים זה את זה רק לפי "החברה שיוצאת אתם".

היא כמובן שבויה בקיסמו הניצחי של מי שהיה החתיך התורן של המחזור הקודם. בן השכנים, ילד-טוב-ירושלים ונדוניק לא קטן, מרגיש שהוא דחוי ולא רצוי ושוכר את החתיכה מנסיני לחודש ימים כחברתו היעוצית, אחרי שנמנך למול אפה אלף ירוקים מרשרשים שחיתה זקוקה להם נואשות כדי לקנות חליפת-עור חדשה ששאלה מאמה בלי רשות.

מאוד מתוחכם, מאוד מוסרי, מאוד חינוכי. סטיב ראש (עשה את סיפורו של באדי הולי) הבימאי, שבדמי-הפירסום של הסרט נאמר כי "הכישרון והיצירתיות שלו הביאו לו ייחוס